

Aşkın Gölgesinde Bir Filiz

– Kalbikelam · 02 Eylül 2024

Gülleri sarı severim, toprağı ıslak,

Türküleri yanık, şiirleri hoyrat,
Havayı nemsiz, çayı demsiz.
Bir seni olduğun gibi,
Bir seni her şeye rağmen,
Bir seni, hâlâ...

Ümit Yaşar Oğuzcan

AŞKIN GÖLGESİNDE BİR FİLİZ

“Sis şehrin sırtına ulu orta binmişti. Mevsim, soluğunu yutmuş, yekpare endamı un ufak olmuştu. Sigaramın dumanını üfleyerek balkona çıktım. Kasvetli hava bütün haşmetiyle serilmişti. Boşlukların hüküm sürdüğü ruhumda adımlarken, hayatımda adını koyamadığı duygunun ete kemiğe bürülü halinden uzak yaşadım. Gözümün perdesine inen ömür defterimin sayfaları bir bir açıldı. Yutkundum. Acı bir tükürük kalbimin duvarlarında dövündü.”

Kahve yine sehpanın üzerinde soğumuştur. Yanaklarında duraklamadan geçen damlalar yakasında birikti. Kitabın sayfalarını kapattı. Kanepeden kalkarak balkona çıktı. Avuçlarının arasındaki balkon demirini sıktı sıktı. Avuçları demiri sıkarken dişleri gerilen yüzünde birbirlerini dövüyorlardı. Ağzında biriken tükürükleri bir çırpıda yuttu. Arabaların korna sesi, yan apartmanda komşuların pencere muhabbetleri onu silkeleyemedi. Yemek yapması gerekiyordu, yapmadı. Ev dağınıktı, toplamadı. Kanepeye kuruldu. Kitabı kucağına koydu, kapağındaki göle çivilenen gözleri değildi. Ayağından başına kadar tüm ruhu kitaba hapsolmuştu. Günlerdir tüm hayatı yerle yeksan, perişandı. Kitap yarıyı geçmişti. Kaldığı yerdeki kalemi eline aldı. Sonra bıraktı. Parmaklarıyla Mümtaz'ın saçlarını okşuyor gibi harflerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Mümtaz'la çay içtiğini hayal etti. Onun, kahve gözlerinde aşk kıpırtılarının yadsıyan alevini temaşa ettiğini düşündü. Bedeni, duygularının merkezinde diz çöküyordu. Efendisine âşık olan bir esir gibiydi.

“Müptezel kalabalıklarda yalnızlık şerbeti içiyorum. Bir yanım asi duygularımı gemlemişken diğer yanım beyhude bir serzeniş türküsünde. Yüküm bir kambur ağırlığını çoktan geçti. Yıllarca iki kambur omuzladım. Doğuştan olan semerime bir de semerli yüreğim eklendi. İtildim kakıldım, çıkmaz sokaklarda. Yollar dürüldü, büküldü önümde. Ömrüm, eğik büküktü. Soğuk bir bardak su içmişliği idi ömür dediğin.

Sahi neydi ömür be usta? Aldığın ve de verdiğın nefesin arasındaki ince çizgi miydi?

Bu hayatta hiç sevda çiçeği koklamadım. Yollarıma hep kurumuş, pörsümüő yapraklar serpildi.” Hızlıca kapattı kitabı. Gölün kenarında oturan adama uzun uzun baktı. Yazarın adını dudaklarıyla tekrarladı. Bir daha, bir daha... Diőlerini sıkarak bir daha.

Telefonundan internette kitabın yazarını araőtırdı. Kimdi bu yazar? Acaba Mümtaz yazarın ta kendisi miydi? Hayır, olamaz diye düşündü. Hiçbir yazarın cümlelerinde bu kadar sarsılmamıőtı. Peki bu sarsılmak mıydı? Bütün damarları zonkuyor, kalbi patlamaya hazır bomba gibi hazır bekliyordu. Haftaya kitap fuarına geleceği yazıyordu. Kaırmamalıydı. Ona Mümtaz’ı sorabilirdi. Delilik miydi yaptığı? Her insanın delilik kimliğine hapsettiği kaçıőları yok muydu?

“Ah Mümtaz,” dedi. “Sen sırtındaki kamburun ağırlığının yanında aşkın ağırlığının ne zor taőınası bir yük olduğu, yüreğime dipsiz bir kuyu açtığını bilseydin,” dedi. Aşk ki insanın bütün ruhunu kunduz gibi kemiren bir duyguydu. Aşk, hayatın yarı çapını lime lime doğrayan bir duyguydu.

Süreyya, Süreyya olmaktan çıkmıőtı. Gndzne Mümtaz gecesine Mümtaz oturmuőtu. Annesi duysa kambur, yaőını almıő bir adama olan aőkını, Süreyya’yı doğduğuna piőman ederdi. Dıő, için aynası mıydı? İnsanlar tercihlerinin yansıması değil miydi?

Fincandaki kahvenin son yudumunu içtikten sonra kendini dıőarı attı. Bedeni, ruhu, duyguları günlerdir hapisti. Kitap fuarının kapısına vardığında içinde bir ürperti gezindi. Teni ımkıőtı. Kalbinde yanardağ patlamıőtı. Birden gitmekte kararsız kaldı. Korkuyor olabilir miydi? Korkak bir fare gibi kabuğuna çekilecek miydi? “Bulmalıyım. Ne olursa olsun Mümtaz’ı bulmalıyım,” dedi. Mümtaz varla yok arasında bir hayaldi. Ana baba gibi olan fuarda yayınevini standını bulamadı. Bütün duyguları harmanlanıp sinesine oturdu. Görevliye yayınevini sordu. Görevlinin eliyle gösterdiği yere doğru adımlarına komut verdi. Beő altı kiőinin kitaplara baktığı yerde, görevliler kibarca gelenleri selamlıyordu. Kitaplara bakıyor gibi yapıyor, gözüyle yazarları ve isimlerini tarıyordu. Kalbi atlayacaktı. Yazarlar kitaplarını imzalıyor, fotoğraf ektiriyorlardı. Standı dolandı. En uçta tekerlekli sandalyede biri oturuyordu. Önündeki yazar adını okumaya çalıőtı. Evet oydu. Tam önüne gitti. Birden yüzüne bakamadı. İçindeki duygu selini, gln kenarındaki adamın olduğu kitap kapağına akıttı. “Okudunuz mu?” dedi, sandalyede oturan adam. Süreyya sustu. Gözlerini kaldırıp adama baktı. Adam Süreyya’nın gözlerini okudu. Lâkin alfabeyi skemedi. Tekerlekli sandalyede, sırtındaki kamburu olan adamla bir süre susarak konuőtular.

Süreyya, dilini ağzında dndrd. Kitabın sayfalarından ruhunu vakumlayarak ıkarmaya alıőtı. “Mümtaz, bülbül gle nağmeler sylerken, gln dikenini, rengini grmedi,” dedi sessizce.